Door Marianne Hofman en Mayra Kock-Garrido:

Onderhoudend recital in Cas di Cultura

Mayra Kock-Garrido (links) en Marianne Hofman tijdens hun optreden, afgelopen zondag in Cas di Cultura.

ORANJESTAD — Onder auspiciën van de Arubaanse Kunstkring gaven fluitiste Marianne Hofman en pianiste Mayra Kock-Garrido zondagmorgen een recital in de grote zaal van Cas di Cultura. Hun programma vermeldde werken van Handel, Schumann, Widor, Bach, Pessard en Mozart. Voor het optreden bestond een redelijke belangstelling.

door Floor Huygen

Enige tijd geleden was het duo met enkele werken al te horen tijdens het maandelijkse koffieconcert in het French Steakhouse van het Manchebo Beach Resort. Het verschil in ambiance tussen dat optreden en het concert van afgelopen zondag was groot. De elektronische vleugel in Manchebo en de grote vleugel in Cas di Cultura waren daar zeker debet aan. In beide gevallen bleek de akoestiek echter niet optimaal. De zaal in Manchebo 'speelt' zwaar, mede door het lage plafond. In Cas di Cultura is het soms moeilijk voor de spelers op het podium om elkaar goed te horen. Dat bleek dit keer opnieuw uit het nogal harde spel van Kock-Garrido. En dat, ondanks dat de klep van haar instrument, nodig voor een goede klankverhouding, helemaal gesloten was. Mogelijk hoorde zij de fluitiste niet voldoende en was zij bang dat dat omgekeerd ook het geval was.

Bij het gevarieerde programma was het een goede keus om met de technisch vrij eenvoudige sonate van Handel te beginnen om in te spelen en 'warm te draaien'. Van de daarna volgende drie Romances van Schumann viel met name de melodieuze tweede romance op door een warme vertolking. In het Scherzo uit de Suite, Opus 34 van Charles-Marie Widor bewees Hofman al over een goede techniek en fraaie toonbeheersing te beschikken. In het tweede gedeelte na de pauze kreeg zij daartoe opnieuw de gelegenheid in de vrolijke driedelige sonate in G van Bach. Bij de pianopartij werd naar mijn smaak echter teveel pedaalgebruik toegepast. Heel speels en ritmisch, waarbij op de fluit alle registers moesten worden aangesproken, was de uitvoering van de Spaanse dans Andalouse van Emile Pessard.

Het optreden werd besloten met een uitvoering van het tweede fluitconcert (KV 314) van Mozart. Van alle stukken in het programma kon ik hierin het minst bevrediging vinden. De eerste maten in de pianotranscriptie van de orkestpartij klonken veelbelovend, maar verderop was het niet aldoor duidelijk of 'het orkest' een begeleidende rol had of de solomelodie moest aangeven. Daardoor ontbrak het aan voldoende evenwicht. Een uitzondering in deze compositie vormden de cadensen, de solo's voor de fluit: daarin schitterde Marianne Hofman. Niet alleen in technisch opzicht – en daarin werd het nodige van haar gevraagd – maar ook met een prachtige volle, warme toon. Na het laatste applaus volgde nog een toegift in de vorm van de wals Soledad. Alles bij elkaar een zeer onderhoudend en plezierig optreden en een goede manier om de dag mee te beginnen.

Amigoe. - (woensdag 23 april 2008). p.5